

כמה ימי זיכרון יש לנו בשנה?

לומית קרויזר

כמה ימי זיכרון יש לנו בשנה?

יום הזיכרון לחללי צה"ל,

יום הזיכרון ביום השנה של שלמה ושל ישי אחיו הצעיר,

יום הזיכרון של סבא וסבתא שקבורים ליד שלמה וישי,

יום הזיכרון של החטיבה,

יום ההולדת, היום שבו שלמה נולד, יום רביעי בשבוע שבו סבתא מינה ישבה שבעה על אביה, ולנו נולד בן ראשון אחרי ארבע בנות, יום של שמחה והתרגשות גדולים שמגיע כעת עם כאבי לב עצומים,

היום שבו ראיתי את שלמה בפעם האחרונה לובש מדים ויוצא לצבא, גבוה, תמיר ויפה תואר,

היום שבו שלמה יצא עם חברים לטיול במדבר יהודה, אל בקעת הורקניה, אל מחילות המסתור של החשמונאים, לשם שלמה היה אמור לקחת גם אותנו בשבוע שלאחריו, כשהוא כבר לא היה...

ערב שבת שבו דיברנו שיחה כיפית בפעם האחרונה, עם פטפוטים, חידות ובדיחות, בטיול של ערב שבת אחרי הארוחה, יחד עם האחים שהיו בבית בשבת,

המקומות האחרונים שבהם טיילנו יחד בצפון, מערת קשת, מערת נמר ומערת עלמה הקסומה, מערה קרסטית שהירידה אליה מאתגרת, אך בעזרת שלמה היא מתאפשרת, ירידה אל חשיכה מוחלטת, ואל לחות גבוהה, כשבצדדים נטיפים וזקיפים מנצנצים, והליכה על שביל לח ומאתגר,

עוגת הבראוניס האחרונה שהכנתי לשלמה שייקח לצבא (ומאז לא הכנתי אותה), חתוכה לקוביות, מונחות בתוך קופסא, קוביות פריכות מלמעלה ונמסות בפה,

היום שבו

והיום שבו...

ומה עם היום שבו אני פוגשת מישהו שלמד עם שלמה בכיתה

ומישהו שלמד עם שלמה בישיבה

ומישהו ששירת עם שלמה בצבא

ומי שנפגש עם שלמה ביום האחרון לחייו ומשתף אותי בחוויית המפגש שלהם:

"את יודעת?" היא אומרת לי, "בבוקר התאונה נסעתי עם שלמה כטרמפיסטית ואני זוכרת את 'תפילת הדרך' שלו",

וחברה שאומרת לי: "ביום התאונה פגשתי את שלמה אוכל מנת שווארמה" - ואני נזכרת בכך בכאב בכל פעם שאני עוברת ליד החנות הקבועה שבה הוא היה קונה שווארמה נוטפת שומן (כן, הוא אהב את זה) בפינת הרחובות המלך ג'ורג' ואבן ישראל...

ומה עם המקומות האחרים שבהם טיילנו?

והמקומות שבהם ישבנו?

וישי- יום ההולדת שלו, יום של אין יום הולדת, יום שהלב מתפקע מכאב, וכל ילד בהיר שיער שרץ ומזכיר את דמותו של ישי הקטן, שגורם לנשימה שלי לעצור וללב שלי להעלות דופק, והחברים שלו, והמורים שלו...

והמקום שבו ארעה התאונה, כל כך קרוב לבית, 5 דקות נוספות של נסיעה, תודה לה' ששינו את תוואי הכביש והמקום שינה את פניו, ואני יכולה לנסוע הביתה בלי לעצור את הנשימה...

והמקומות שבהם שמם חקוק, שמו של שלמה מונצח באנדרטה של החטיבה בעפולה, שמם של שלמה וישי ושני חבריו של ישי, מונצחים בקיר ההנצחה בכניסה ליישוב מצפה יריחו, ובמצפור במצפה יריחו...

והמקומות הריקים ליד שולחן השבת כשאני לא מצליחה לספור כמה מקומות להכין, וכמה אנחנו בלי שלמה וישי...

והחגים, והשמחות המשפחתיות כשלמה וישי כל כך חסרים,

והחדרים שלהם,

והספרים שלהם,

והדברים האישיים שלהם,

והבגדים שלהם שמונחים בארון ומחכים להם,

והתמונות

והזיכרונות...

והשאלה שחוזרת בכל מיני מקומות: "כמה ילדים יש לך"?

ואני נחנקת, בולעת את הלשון, ומרגישה חזק חזק כמה אני מתגעגעת אל שניהם, אל שני בני שנקראו לישיבה של מעלה, והשאירו אחריהם זיכרונות צורבים אך מתוקים.

ואני נעה בין המר לבין המתוק,

בין מה שהיה לבין מה שיש,

לומדת לחיות עם הכאב שהופך להיות בן לוויה קבוע,

בוחרת להיאחז במה שיש,

להודות על כל הטוב שיש

ולחיות את החיים במלואם.

יהי זכרם ברוך!